

dien) in pri zadigrah (Postludien) se smejo orgle glasneje oglasiti. —

K zadnjem še nekaj od orgel in orglodelcov. Velika dobrota in lepotija so cerkvi dobre, primerne orgle. Slabe orgle pa je nadlega poslušavcom in orglovcu in vsim skupaj. Zakaj, slabe orgle spridijo orglovca, pevca in poslušavca. Dobre orgle so tiste, ki imajo 1. polni in naravni glas; 2. ki imajo prave in primerno zverstene spremene, da ne cvilijo, pa tudi ne hrušé čez mero; 3. ki so dobro in čisto uglašene; 4. ki se lahko in mehko igrajo, in 5. ki so terdnega, obstoječega glasa, da se ne spremenjujejo in ne kazijo pri vsakem vremenu in času. Naj bi tedaj soseskini in cerkveni predstojniki pri napravah novih orgel vse to prav preudarili in se tedaj po modrih in dobrih orglodelcih ogledali. Veliko orglodelcov je, ki svojo reč le slabo razumijo ali razumiti nočejo, in tedaj veliko slabih del okoli razsejejo. — Ni tedaj dobro cerkvene orgle vsakemu prvemu mojstru zaupati. — Na Krajskem imamo zdaj tri prav izverstne orglodelce, ki so se že tu in tam s svojimi izverstnimi deli prav dobro priporočili. V Ljubljani je g. *Ferd. Malihovski*, v Kamniku *Pet. Rumpel*, in v Podbrezjah blizo Kranja samouk *Pet. Raje*, ki imamo že precej dobrih orgel od njega. Imenovani mojstri se lahko vsim Slovencom za nove orgle priporočé. — Da pa nove orgle dolgo v dobrem stanu ostanejo, mora pa tudi orglovec po svoji moči za to skrbeti. On mora varovati, da kaj nevarnega do njih ne pride, postavim mokrota, prah i. t. d., posebno se morajo pa k orglam varovati vsi mojstri-skazi, kateri večkrat veliko škodo napravijo, ki se popraviti ne more.

A. Praprotnik.

Narodski običaji v Železnikah.

VII. Velikonočne veselice.

(Dalje)

Farbe igrajo navadno prav majhini otroci. Zmed igrajočih se odberejo trije; eden je „prodajavec“ drugi „angelj“ in tretji „stari volk.“ — Vsi drugi se vsedejo na kako klop. Zdaj se „angelj“ in „stari volk“ odaljita, „prodajavec“ pa vsakemu igra-

jočemu tiho na uho pove, ktera farba da bo on n. p. ti si erdeča, ti modra, ti rumena, ti zelena, ti črna in ker so otrokom skoraj le edino imenovane farbe znane, igrajočih pa je navadno veliko, jim potem „prodajavec“ še da druge imena, ktere pa tudi za farbe veljajo, n. p. „Matero božje čeveljčki,“ Matero božje uhani, „Jezusov plašček,“ Jezusov kolterč i. t. d. Ko je „prodajavec“ vsakemu povedal, ktera farba da je, naznani „angelju“ in „staremu volku,“ da je vse v redu. Zdaj se približa „angelj“ in pravi:

Cingulin, cingulin.

Prodajavec: Kdo je?

Angelj: En angelj.

Prodajavec: Kaj bi rad?

Angelj: Farbe.

Prodajavec: Kakošne farbe?

Angelj: Kakošne pa imate?

Prodajavec mu zdaj imenuje farbe, ker pravi: Imam te in te, dokler mu vsih ne pove. Zdaj „angelj“ pove, ktero farbo imeti hoče in „prodajavec“ pravi: Zberi si jo. Zdaj si zbera; ako pravega zadene, ga pelje saboj, ako pa ne zadene pravega, gre prazen. — Zdaj se približa „stari volk“ in pravi:

Bum bum, bum bum.

Prodajavec: Kdo je?

Stari volk: En stari volk“

in potem se sprašujeta ravno tako, kakor poprej z „angeljem.“ — Nazadnje si zbera, kakor poprej „angelj“ farbo; če pravega zadene, ga pelje saboj, če ne, pa prazen odide. Tako se verstita „angelj“ in „stari volk“ tako dolgo, dokler vsih farb ne pobereta. Da pa otroci rajši vidijo, da jih „angelj“ pokupi, kakor pa „stari volk,“ je gotovo. Šmešno je viditi, kako „angelju“ med tem, ko farbe zbera, marsikateri z očmi miga, češ, jaz sim; med tem ko se takrat, ko stari volk zbera, vsi prav resnobno deržijo. Ko so vse farbe pobrane, potem pa se tehtajo. Dva močnejša se sprimeta za roke, ta pa, ki ima tehtan biti, se jima čez roke nasloni. „Stari volk“ pa kleči pred njim na tleh in ga moti, ker prav gostó v vanj šepa: „Kača, kača z nosa leze.“ Če se tehtani ne da zmotiti, da bi se smejati začel, gre potem v

nebesa, če ga pa smeh posili, gre v pekel. Tako se do zadnjega tehtajo, in dasiravno so le igrali, vender niso nič kaj pri volji, kateri so v „peklu.“ — Tako je igra končana.

(Dalje sledi.)

Resnična povest od prav pridnega šolarja.

Hišni učitelj. Leta 1828 sem dobil u poduk mestnega fantiča, po imenu Jozeka, ki je bil še le 5 let star. Njegovi pobožni in pošteni stariši, kojim je sreča in blagost otrok globoko pri sercu bila, so želeli svojega bistrumnega sinka tudi u javno šolo pošiljati, tode vodja imenovane šole se močno brani, toliko mladega otroka, ki postavne starosti še ni doveršil, med javne učence vzeti; še clo učitelji se tej sprejetbi godernjaje opoverajo, rekoč: „Kaj pa bomo s takim otrokom počeli? ali ga hočemo pestovati? O, to ni naše delo!“ Po dolgi prošnji občno spoštovanega očeta je bilo vender dovoljeno njegovemu mlademu sinku tudi u javno šolo hoditi. Iz med 150 pervakov spodnega oddelka je bil Jozek naj mlajši in naj manjši. Pa lejte! ni še clo osem tednov preteklo, že ovi (toti) mali učenec vse svoje součence u vsih predmetih očividno prekosi, pa tudi vsim lep izgled iskrene marljivosti, modrega obnašenja in prav spodobnega zaderžanja kaže. Otroci! rečti smem: Mali Jozek je zvesto nasledoval presvetega mladenčka Jezusa, ker je njemu podobno odraščal, ne le na starosti, ampak tudi na modrosti in ljubeznivosti. Zategadel ga je pa tudi vse rado imélo, učitelji, součenci, posebno pak njegovi stariši in jaz, njegov hišni učitelj.

V treh letih je mali Jozek, ravno ko osmo leto svoje starosti doverši, že vse tri razréde nemške šole slavno dokončal, in vsako leto prvo šolsko plačilo prijel.

Ko sem jaz tega pridnega fantiča jako dobro, modro in jasno glavico, zavolj poklica svojega stana drugemu učitelju izročiti moral, je on še perve tri latinske šole obiskal, z ravno tako slavo in takim uspehom kakor poprej u nemških učivnicah. Potem ga je oče, premožen tergovavec u L., dal teržtva učiti, pri katerem mu, kolikor mi je znano, dobro gre, in da mnogo jezikov govoriti zna.

Enega dne pride mali Jozek, ko je ravno sedmo leto nastopil in v drugem razredu nemške učivnice bil, po zimi ves snežen na klobuku in na plajšu iz šole, in komaj v sobo stopivši začne tožiti, rekoč: Gospod učitelj! u naši učivnici so gol vsi otroci — lejte, komaj smo čez šolski prag stopili, in že so jéli moji otroški součenci jeden drugega v sneg potiskovati in kepati; tudi meni je marsktera na herbet in na glavo prilétela, zato sem ves